

De oogsten van de wolf

Roman

Eerste druk

© 2026 Gilbert Keyzer

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval. Dit boek is tot stand gekomen zonder gebruik van artificiële intelligentie.

1

Tijdens de eerste maandagochtend van zijn week julivakantie, wilde Wolf van Zomeren uitslapen. Gepieker over het sollicitatiegesprek, dat hem die middag te wachten stond, in nauwe samenwerking met een warme, klamme nacht, verhinderden dit grondig. Hij kwam geeuwend uit bed, rekte en strekte zich, trok onderbroek en kamerjas aan, verliet de slaapkamer en stommelde de trap af. In de keuken nam hij een kommetje, waarmee hij via de serre de weelderig begroeide achtertuin in liep.

Het was bijna zeven uur. De zon kwam net boven de huizen uit.

De zwoele warmte van de afgelopen tropische dag zweefde nog tussen de planten, struiken en bomen in zijn achtertuin. Zijn voetzolen werden nat van de dauw op het gras.

Hij benaderde zijn bessenstruikjes, oogstte dertien blauwe bessen, die hij in het kommetje liet vallen, en keerde naar de keuken terug. Boven op de bessen kwamen vijf lepels yoghurt en een lepel honing.

Met zijn ontbijtje ging Wolf de woonkamer binnen.

In de schemer leek het, of hij een miniatuuroerwoud betrad.

Weelderige kamerplanten, sommige hoger dan hijzelf of tot brede struiken uitgegroeid, stonden voor de ramen en om het meubilair heen.

Zij kregen daglicht door de dakvensters, in het achterste deel van het plafond.

Wolf trok de rolgordijnen omhoog, zodat priemend zonlicht nu van meerdere kanten de kamer binnen straalde, nam plaats op een rotanstoel en overwoog: ik kan het gesprek ook gewoon afzeggen. Bij het centrale kantoor weet ik wat ik heb: zekerheid en het vooruitzicht om nog jarenlang boeiende bankafschriften in te voeren, spannende interne doorbelastingen op te stellen en opwindende vorderingen te versturen. Tenzij ik me daar bekwaam in het opstellen van financiële rapportages en analyses. Dan moet ik wachten tot Cees met pensioen gaat. De man is vierenvijftig en bovendien kerngezond, dus dan zou ik heel veel geduld moeten oefenen.

Wolf had gesolliciteerd op een door de Universiteit nieuw ontworpen functie: coördinator planning en control bij de faculteit der ruimtelijke wetenschappen bij de Universiteit van Amsterdam.

Als het niet lukt, dan verandert er niets. Behalve dan dat Cees weet dat ik iets anders wil. Ik had het hem niet hoeven melden. Ik dacht: misschien wil hij me als waarnemer. Daar zal wel geen budget voor zijn. Ik ben eenendertig. Het wordt tijd, dat ik mijn kansen op minder saai werk grijp, voordat men mij te oud vindt.

Na zijn ontbijt zette hij koffie en begon hij aan de niet onaanzienlijke taak, om zijn binnenshuis jungle in de woonkamer en de serre van water te voorzien en de voor-en achtertuin te besproeien. Allereerst vulde hij een enorme bokaal bij, die voor een zuid venster stond en waarin een roze bloeiende lotusplant in slootgroen water groeide. Vervolgens begoot hij de potplanten. In de woonkamer begon het naar vochtige aarde te ruiken. Tussen potten, stammetjes en stengels door, zag Wolf zwarte schimmel op de gepleisterde muren.

Het is uit de hand gelopen, dacht hij. Ik moet in ieder geval flink luchten, snoeien en misschien wel planten wegdoen. Cadeau doen aan bijvoorbeeld de Hortus. Ik zou niet weten welke. Het zijn m'n kinderen.

Van een breed uitgegroeide, pas uitgebloeide Clivia snoeide hij de bloemstengels weg, om te voorkomen dat de plant bessen zou vormen, die de komende bloei zouden verzwakken.

Een ficus, waarvan de groeitoppen de dakvensters hadden bereikt, werd door hem grondig ingekort. Kleverig wit bloed stroomde langs de stammetjes.

Hij besloot de stekken tot gewortelde planten te kweken en ze cadeau te geven, dan wel ze mee te nemen naar zijn kantoor en legde ze op het aanrecht om te drogen.

In de serre voorzag hij cactussen en andere succulenten in allerlei vormen van een gietbeurt. Sommige hangende exemplaren droegen trossen bloemen en enorme bloemkelken.

Terwijl hij regenboogkleuren zag flonkeren in de sproeinevel, waarmee hij het oerwoudje achter zijn woning en de boompjes aan de zijkant van zijn woning en de heesters in de voortuin bewaterde, vroeg hij zich af waarom hij geen hovenier of botanicus geworden was. Hij was op achttienjarige

leeftijd begonnen op het kantoor van het bedrijf van zijn vader en had binnen drie jaar zowel het praktijkdiploma boekhouden als het diploma moderne bedrijfsadministratie behaald. Nadat zijn vader het bedrijf had verkocht en met pensioen was gegaan, lukte het Wolf om bij de Universiteit van Amsterdam aan de slag te gaan als medewerker financiële administratie, bij het centrale bureau in de binnenstad. Je moet toch iets, luidde destijds zijn credo.

Hovenier of botanicus. Dat zijn zware beroepen, waarbij fysieke inspanningen en lange reizen door ruderaal terrein en oerwouden horen, zo verdedigde Wolf tegenover zichzelf de keuze voor zijn professie.

Hij hield er niet van, zich lichamelijk uit te putten.

Ik ben een saaie man, die er wat van maken kan, zo hield hij zich voor, terwijl hij keek hoe het water van de bessenstruiken, de waaierpalm, de Albizia, de rijen hangpotten met aardbeiplanten en de andere heesters en boompjes afdroop, in langzaam vertragend ritme.

Natte insecten gonsden in protest.

Zelf ook nat geworden, ging Wolf naar binnen. Hij bezocht de badkamer en kleepte zich aan. Hij zocht de vacature-advertentie op in het personeelskrantje van de Universiteit en las die voor de zoveelste keer door.

Het college van bestuur van de Universiteit eiste op korte termijn belangrijke verbeteringen op het gebied van financieel beheer en verslaggeving, bij alle decentrale geldstromen. Er dienden, in opdracht van het ministerie van onderwijs, planning en control cycli te worden opgesteld en ingevoerd. Deze jaarlijkse cycli zouden een begroting en meerjarenbegroting, reguliere managementrapportage met prognose en risicoanalyse en een tijdig opgeleverde en door de accountant goedgekeurde jaarrekening moeten bevatten.

Bovendien zou de functionaris verantwoordelijk worden voor het omzetten van balansposten, projectsaldi en de saldi van exploitatierekeningen naar een nieuw financieel administratief systeem.

Het was een functie voor zesendertig uur per week, die medio negentienzesennegentig op alle faculteiten van de Universiteit werd

ingevoerd. Bij gelijke geschiktheid, zou de voorkeur uitgaan naar vrouwen, allochtonen, lichamelijk gehandicapten en niet heteroseksuelen.

De inschaling zou nog in een later stadium definitief worden vastgesteld.

Het zal toch wel op zijn minst een schaal tien functie worden, vermoedde Wolf.

Van schaal zes naar de eerstvolgende trede in tien en wellicht zou het hem lukken om als start nog een paar treden hoger te bedingen. Geldgebrek leed Wolf niet. Toch keek hij met genoegen uit naar deze mogelijke salarisstijging. Hij wilde eerder met pensioen en, ondanks de fysieke inspanningen, vakanties houden, waarin hij als toerist onder begeleiding regenwouden en buitenlandse botanische tuinen zou bezoeken.

De faculteit ruimtelijke wetenschappen was in vier subfaculteiten onderverdeeld: sociale geografie, Europese archeologie, fysische geografie en planologie-demografie. Daarnaast bestond de vakgroep internationale vrouwenstudies.

De faculteit bevond zich in een reorganisatie en tegelijkertijd in een fusietraject met drie andere faculteiten, te weten de faculteit psychologie, de faculteit politieke, sociale en culturele wetenschappen en de faculteit Godsgeleerdheid. Deze faculteiten beschikten over diverse vakgroepen en, evenals ruimtelijke wetenschappen, over aanzienlijke portefeuilles met derde geldstroomprojecten. Het ging hier om vele miljoenen.

Wolf kon zich niet herinneren, dat hij tijdens de ruim negen jaar die hij bij de Universiteit werkte, ooit een periode had meegemaakt, waarin er zich niet ergens in die enorme organisatie een reorganisatie afspeelde.

Wolfs chef Cees en hij vermoedden, dat het college van bestuur eenvoudigweg de nog lopende reorganisatie bij de faculteit ruimtelijke wetenschappen had genegeerd.

‘Ga je daar solliciteren? Nou, ik prijs je moed’, had Cees geschamperd. ‘Het schijnt er een ultieme chaos te wezen. Er moet wetenschappelijk en ondersteunend personeel uit. Het ziekteverzuim knalt er de hoogte in...’

Wolf herinnerde zich dat collega Neerja Kasjan, met wie hij op het centrale bureau incidenteel had samengewerkt, enkele maanden geleden bij de faculteit politieke, sociale en culturele wetenschappen aan de slag was gegaan. Hij nam contact met haar op en werd meteen uitgenodigd om langs te komen. Ze bracht hem de gang van zaken bij betreffende de

financiële administratie van drie geldstromen. Ze had een kantoortje voor zichzelf, alwaar ze enkele kamerplanten in de vensterbank had neergezet. Hij was, na afloop van haar explicaties, graag met haar in gesprek gegaan over hun flora. Haar tijd was echter beperkt.

Als ik ook een kantoortje voor mezelf krijg, zet ik daar een paar van mijn planten neer, zoals die ficus stekken, nam Wolf zich voor.

Hij bedankte haar.

Ze glimlachte, liet witte tanden en een gouden exemplaar zien en schikte haar glanzende zwarte haar, waar grijze strengen doorheen liepen. Om haar ogen heen kleurde de huid donker, alsof ze zeer vermoeid was geraakt.

Als hij nog iets weten wilde, dan kon Wolf altijd contact opnemen.

Nou kan het toch niet mis gaan, dacht Wolf, terwijl hij het enorme gebouwencomplex verliet, alwaar de fusie faculteiten gehuisvest waren.

De eerste geldstroom, dat betrof de algemene bedrijfsvoering en werd door het ministerie van onderwijs, cultuur en wetenschap gefinancierd.

De tweede geldstroom, verreweg de kleinste van de drie, bestond uit projectsubsidies van publieke organisaties.

De derde geldstroom werd gevormd door projectsubsidies, afkomstig van private instellingen en Europese organisaties.

Al deze geldstromen waren met elkaar verbonden, doordat er salarislasten en overige lasten vanuit de eerste geldstroom aan de andere stromen en tussen projecten onderling werden doorberekend.

Dat klonk logisch genoeg. Neerja had hem echter enkele praktijkproblemen meegegeven, inclusief de oplossingen. Ze zou het fijn vinden, als ze collega's werden, verzekerde ze hem.

Ik heb een bondgenoot gevonden, wist Wolf zeker.

‘Ik geef je niet veel kans, Wolf’, had Cees voorspeld. ‘Je weet het: vrouwen, allochtonen en homo’s gaan voor, bij gelijke geschiktheid. Geen idee hoe ze dat bepalen. Ik bedoel die geschiktheid natuurlijk. Jij bent toch geen homo?’

‘Nee. Misschien zeg ik wel, dat ik met mijn vriend samenwoon.’

‘Zou ik zeker doen. Ken je die grap over carrièremogelijkheden bij de Universiteit? De beste kans maak je, als je een lesbische zwarte met één

been bent. Jij bewijst dus misschien wel het tegendeel. Of vorm je op zijn minst een uitzondering. Nou ja, hoe dan ook, ik wil je niet kwijt. Het lijkt mij bovendien verstandiger, dat je een andere kans afwacht. En toch wens ik je succes. Hou er wel rekening mee, dat de Universiteit een feministisch en socialistisch bolwerk is. En bijna allemaal zijn het PvdA'ers. Dat komt allemaal het meest tot uiting bij de faculteiten. Je hebt een scherpe bek. Je maakt foute grappen, waar ik om kan lachen. Kijk daarmee uit. Ze hebben een compleet ander gevoel voor humor, als ze daar al over beschikken. Het zijn moraalridders eerste klas.'

'Dank je voor het advies. Misschien geldt die, hoe noemen ze dat ook alweer, positieve discriminatie vooral voor wetenschappelijke functies en managementposities.'

'Zou heel goed kunnen. Die Tonnie van Laarhoven, dat is toch de faculteitsdirecteur? Dat is wel een aardig mens hoor. We hebben ooit samengewerkt, bij het facilitair bedrijf.'

'Ook onder socialisten komt men soms vriendelijke personen tegen. Ik heb een paar keer PVDA gestemd. En ook een paar keer D66 en VVD.'

'Dat laatste zou ik ze vooral niet aan hun neus hangen.'

Een harde, vastbesloten kop, en toch niet geheel onvriendelijk, zo beoordeelde Wolf zijn facie in de badkamerspiegel.

Geen cijfer ontsnapt aan mijn onverbiddelijke aandacht, geachte sollicitatiecommissieleden.

Die stoere, doordringende indruk kwam met name door zijn bril, met rechthoekige glazen en zonder omranding. Hij trok zijn schouders een beetje naar achteren. Op die kop groeide weerbarstig, rossig haar, met krulneigingen.

Ik zou best wel nog wat vriendelijker en toegankelijker kunnen kijken, vond hij. Wolf oefende geruime tijd zijn stem, die hij formeel en een tikkeltje dreunend liet klinken en allerlei gelaatsuitdrukkingen, tot hij genoeg kreeg van zichzelf. Stropdas om? Die had hij gedragen, tijdens elke werkdag bij het bedrijf van zijn vader. Cees droeg er altijd een. Verder kende Wolf geen dassendragers binnen de Universiteit. Als ik een rode had, deed ik hem om, dacht hij.

Je laat door een stropdas te dragen zien, dat je degenen, die je tijdens je formele gesprekken tegenover je krijgt, serieus neemt. Dat had zijn vader hem bijgebracht.

Na enig aarzelen, koos hij een blauwwitte das, die hij uit de kledingkast van zijn vader had meegenomen, tijdens de ontruiming van de ouderlijke woning.

Zijn ouders waren bijna vier jaar geleden vlak na elkaar gestorven, na kortdurende ziektes. Wolf had van ze gehouden. Hij keek terug op een gelukkige, alhoewel wat saaie jeugd en was blij, dat zij tot kort voor hun dood een goed leven hadden gekend. Het hielp hem om zijn verdriet op de achtergrond te dwingen. Hij had ze trouw bezocht, of ze bezochten hem, minstens een keer per maand, nadat hij het huis uit was gegaan. Het voelde, alsof zij als vanzelfsprekend tussen hem en zijn dood in hadden gestaan en hij nu langzaam en onbeschermd naar zijn einde toe leefde, op zijn beurt opschoof naar het peilloze, duistere ravijn.

De liefde voor flora had hij van zijn moeder. Ze wedijverden, al vanaf

zijn jeugd, wie van hen een bepaalde plant het eerst tot bloei kon brengen en wisselden stekjes uit. Ook zij beschikte over een serre vol planten.

Ze hadden hem, zijn broer en zus bemiddeld achtergelaten, zodat hij op de door hem gekochte hoekwoning slechts een bescheiden hypotheek had gegeven.

Jullie zouden trots op me geweest zijn, wist Wolf. Ik word steeds belangrijker.

Hoe knoop je zo'n ding ook alweer, vroeg hij zich voor de spiegel af. Hij had het zijn vader vaak zien doen. Gehinderd door het spiegelbeeld, lukte het hem, na talrijke pogingen, de das enigszins toonbaar onder de kraag van zijn overhemd te bevestigen.

Veel te vroeg vertrok hij naar de faculteit. Hij nam de metro, omdat fietsen in de zomerwarmte te veel transpiratie zou veroorzaken en bereikte het gebouwencomplex, in een buitenwijk van Amstelslad gelegen, bijna drie kwartier voor zijn afspraak.

Het was midden juli. Nergens zag Wolf studenten. De parkeerplekken bij het complex waren grotendeels leeg. Hij zocht een beschaduwd terrasje bij een café annex broodjeszaak op en bestelde koffie.

Een wijntje om zijn nervositeit te beteugelen? Wolf overwoog het heel even. Hij hield het bij koffie. Aan de overkant zag hij de ingang naar de centrale hal en de collegezalen, bestaande uit twee draaideuren in een hoge glazen wand.

De weg werd aan weerszijden beschaduwd door oude bomen. Het stoffige gebladerte hing roerloos. Voorbijrijdende auto's stootten stinkende dampen uit, die lang bleven hangen.

De hal achter de draaideuren lag volkomen verlaten.

Hij zag voor zich, hoe vanaf eind augustus studenten van alle studiejaren als mieren in en uit die complexe tempel van onderwijs en wetenschap zouden bewegen. De Universiteit heeft geen faculteit biologie, realiseerde hij zich. Als ik botanicus zou willen worden, moet ik naar Leiden of Utrecht.

Hij had het serieus overwogen, serieuzer nog dan hovenier. Botanici kwamen echter moeilijk aan de slag, zo had Wolf uitgezocht. Sommigen gaven uitsluitend les en daar had hij geen zin in. Evenmin zag hij werkelijk

perspectief in het jarenlang moeizaam speuren, om ergens ver hier vandaan een of ander onbeduidend gewas te ontdekken, dat deels zijn naam zou dragen. De *Ameretium vanzomerendis*, bijvoorbeeld.

Het leek alsof het grijzige boomgebladerte hem een beetje kalmeerde.

Hij dacht aan zijn toneelstukjes, die ochtend voor de badkamerspiegel en vond, dat hij een onnatuurlijke indruk had gemaakt.

Ik speel zo meteen gewoon mezelf, nam Wolf zich voor.

Van zijn sollicitatiegesprek voor zijn huidige baan herinnerde hij zich vrijwel niets meer.

Het was soepel verlopen. Cees had hem na afloop meteen gefeliciteerd en welkom geheten. Een half uur later nam Wolf zijn arbeidsovereenkomst mee naar huis.

Nog een kwartier, beweerde zijn horloge.

Wolf verwachtte dat de draaideuren gesloten zouden zijn. Hij stak de weg over en sloeg links af, om vlak bij de brug over de gracht rechtsaf te gaan.

Hij volgde het gebouw langs geparkeerde auto's, beklom een granieten buitentrapp, ging een hal binnen en meldde zich bij de portier.

De hal zag er shabby uit. Op een versleten tapijt stond een vitrine, waarin stoffig, archeologisch aardewerk werd uitgesteld. Erachter hing aan een muur met gebarsten pleisterwerk een vergeelde landkaart scheef, waarop prehistorisch Europa stond afgebeeld.

Een ongeveer veertigjarige vrouw kwam hem ophalen. Ze droeg blond rastahaar in een bol opgestoken en een zomerjurk en bekeek hem op aandachtige wijze, met lichtblauwe ogen achter een bril met een donkerblauw montuur.

Ze stak een hand uit. Hij veegde zijn rechter handpalm af aan zijn broek, alvorens de groet te beantwoorden.

'Dag meneer van Zomeren. Mag ik Wolf zeggen? Ik ben Tonnie. Faculteitsdirecteur.'

Ze liepen door een schemerige gang, tot aan het einde ervan, alwaar Tonnie een deur voor hem openhield.

In de directeurskamer zaten een enorm corpulente, transpirerende man zonder stropdas en een vrouw van middelbare leeftijd, die grijze krullen en een tuinbroek droeg, aan een vergadertafel. Ze kwamen overeind en

stelden zich voor als doctorandus sociale geografie Henk Thoman, manager bedrijfsvoering en financiële zaken en Annie Nanninga, personeelsfunctionaris.

Wolf kwam met zijn gezicht naar een groot venster te zitten, hetgeen hij als een nadeel beschouwde. Zonlicht spiegelde in het grachtenwater. Hij kneep met zijn ogen.

‘Dat is niet prettig zo. Het is geen politie-ondervraging’, meende Tonnie. Zij liet jaloezieën zakken en kantelde ze halfdicht.

Wolf bedankte haar. Ze heette hem welkom.

Een vrouw kwam de directiekamer binnen. Ze droeg een vijandige uitdrukking. ‘Sorry. Ik wou de bestelmap.’

‘Ach Loes, zou jij voor koffie en thee kunnen zorgen?’ vroeg Tonnie.

‘Ik ben je managementassistent en niet je koffiejuffrouw.’

‘Wees nou gewoon positief en werk mee.’

Loes verdween met de map, de deur achter zich dichtknallend.

‘Nou, dan doen we het maar op een droogje, als je het niet erg vindt, zei Tonnie.’

‘Nee hoor, ik heb daarnet al koffie gedronken op een terrasje.’

Hij kreeg van Tonnie uitgebreid de gelegenheid om zich te introduceren, waarna Henk hem naar zijn motieven vroeg.

Wolf overdreef zijn rol bij het centrale bureau enigszins, door te beweren, dat hij met Cees had samengewerkt bij het opstellen van diens tussentijdse rapportages en dat hij zich hierin zodanig had bekwaamd, dat hij meende in dit opzicht de faculteit goede diensten te kunnen bewijzen, juist waar het een administratie over drie geldstromen betrof. Hij zorgde ervoor, beurtelings iedereen aan te kijken en zijn handen, waarvan de palmen nog steeds een beetje vochtig waren, boven tafel te houden en er af en toe korte gebaren mee te maken, in een synchronisatie, alsof hij een zanger was, die zich met een geluidloos instrument begeleidde.

Wolf begon het verschil tussen centrale en faculteitsadministratie uit te leggen en merkte, dat het gezelschap hierin niet zeer geïnteresseerd was. Niemand vroeg hem, hoe hij aan die kennis kwam.

Tonnie legde uit, dat de faculteit zich in twee reorganisaties tegelijk bevond: de oude, interne en de fusie met de andere faculteiten.

Hij antwoordde, dat het juist in dergelijke gecompliceerde omstandigheden van belang was, het management regelmatig van duidelijke, op een deugdelijke administratie gebaseerde rapportages en analyses te voorzien. Zo zou, betoogde Wolf, de administratie zowel als informatiemiddel en als sturingsmiddel voor dat management dienen.

‘Die rapportages kan ik voor u verzorgen’, beweerde hij.

Loes kwam binnen met glanzende koffiekant en theekant, die ze met ferme klappen op tafel zette.

Zonder een woord verdween ze.

‘Misschien komt ze nog terug met de kopjes’, veronderstelde Annie.

‘Heb je ervaring met het invoeren van nieuwe financiële systemen?’ vroeg Henk.

Nee, dat had hij niet. Daar ga ik, dacht hij geschrokken.

‘Daarvoor komen cursussen’, wist Tonnie.

Annie vroeg hem, hoe hij het samenwerken met vrouwen ervaarde.

Wolf vertelde over zijn samenwerking met Neerja en andere collega's. Hij beweerde er geen problemen mee te hebben, om onder een vrouw te werken. Zonder dat hij deze opmerking dubbelzinnig bedoeld had, schrok hij er toch een beetje van.

‘Wat vind je van het feminisme in de praktijk op de werkvloer?’ vroeg Annie, hem streng aankijkend.

‘Hebben ze hier dan geen meubilair gekregen?’ grapte Wolf.

Tonnie begon te lachen. Annie volgde aarzelend. Haar vrolijkheid klonk geforceerd. Henk trok een wat zure glimlach.

Er is meer nodig dan die grap, begreep Wolf onmiddellijk.

‘Zoals ik het zie, gaat het hier om gelijke kansen en gelijke salarissen voor vrouwen en het voorkomen en bestrijden van seksuele intimidatie’, wist hij op bedaarde toon te antwoorden, hierbij rustig de een na de andere aankijkend.

De commissie knikte.

‘En ze moeten ook op het werk borstvoeding kunnen geven. In een kamertje apart, niet in een collegezaal of op kantoor natuurlijk. Dat zou te onrustig zijn voor moeder en kind en voor de studenten. Ze hebben recht op privacy.’

Annie knikte. Ze keek Tonnie aan. ‘Ik heb verder geen vragen.’

‘Ik ook niet. Wanneer zou je eventueel kunnen beginnen?’ vroeg Henk.

‘Per vijftien augustus, heb ik met mijn huidige leidinggevende afgesproken.’

‘Dat is Cees. Ik heb hem gebeld. Hij is zeer over je te spreken. Je bent volgens hem wel wat eigenwijs af en toe’, zei Tonnie.

‘We hebben al die jaren uitstekend samengewerkt.’

‘Die indruk kreeg ik ook’, beaamde de directeur.

‘Hij wil me niet kwijt.’

‘Er zijn nog twee andere kandidaten’, Die spreken we hierna’, meldde Tonnie. ‘Ik bel je uiterlijk woensdagmiddag.’

‘Ik heb nog een vraag. In de vacaturetekst staat, dat de inschaling nog later zal worden bepaald. Kunt u daar wat duidelijker over zijn?’

De commissieleden keken elkaar aan.

‘We denken aan een waardering in schaal acht’, beweerde Annie.

‘Heb je nog meer vragen?’ vroeg Tonnie niet onvriendelijk.

‘Voorlopig niet. Ik ben nog steeds geïnteresseerd en dank u voor een prettig gesprek.’

Tonnie kwam overeind. Voor de tweede keer schudde Wolf handen. De zijne waren droog geworden.

De directeur liep met hem mee naar de hal.

‘Geniet van het mooie weer’, adviseerde de directeur, waarna ze zich omdraaide en terugging, alsof het gesprek nooit had plaatsgevonden.

Voor hij het wist, stond hij buiten. Hij keek op zijn horloge. Het gesprek had iets meer dan een half uur geduurd.

Zich afvragend of deze korte tijdsduur een goed dan wel slecht teken was, wandelde Wolf door de hitte naar het metrostation.

Van hetgeen Neerja hem had bijgebracht, had hij vrijwel niets in kunnen brengen.

Ze begrijpen de materie niet, concludeerde hij.

Wat deed een doctorandus sociale geografie in een betrekking als manager bedrijfsvoering en financiële zaken? Zou hij niet in zijn vakgebied aan het werk kunnen komen?

Als ik die baan krijg, heb ik niemand om op terug te kunnen vallen, denk ik. Nee, dat is dus niet waar. Ik kan altijd bij Neerja terecht. Het gaat me gewoon lukken.

Even later deed twijfel zijn intrede. Is die baan nou van mij of niet, vroeg Wolf zich af, terwijl hij de betontrappen naar het metroperron op ging. Die grappen van me keren zich soms tegen me. Nou ja, die opmerkingen over borstvoeding hebben ze waarschijnlijk niet eens als een grap beschouwd. Er zijn nog twee andere kandidaten. Dat betekent nog niet, dat ik drieëndertig een derde procent kans op die baan maak. Waarschijnlijk ligt het percentage lager, als het vrouwen zijn. Of misschien wel hoger, omdat Cees blijkbaar hoog over me heeft opgegeven. Zou hij boos zijn, dat hij van een ander over mijn sollicitatie heeft gehoord?

Twee dagen later werd hij 's middags door Tonnie gebeld. Zij feliciteerde hem met zijn nieuwe baan en heette hem welkom.

Wolf voerde een vreugdedans uit. Het kan dus wel, carrière maken in deze organisatie, ondanks alle positieve discriminatie, concludeerde hij.

Hij vierde zijn nieuwe betrekking, door een stel jeugdvrienden naar een restaurant mee te nemen. Hij trachtte hen duidelijk te maken, wat hij bij de faculteit zou gaan uitvoeren. Het lukte zijn vrienden om niet te gapen, hetgeen Wolf inwendig lachend kon waarderen. Saai en toch bijzonder interessant, dacht hij, tevreden met zichzelf.

Wolf had Cees dikwijls geholpen, door gevraagd en ongevraagd over te werken. Hij had hierbij zijn chef geassisteerd bij het opmaken van diens kwartaaloverzichten, voornamelijk door het opzoeken en uitprinten van overzichten en het inrichten van dossiers. Hij ontving daarvoor een gratificatie van vijfhonderd gulden bruto.

'Nou kerel, ik zal je missen. Je bent een prima collega. Flink eigenwijs af en toe en dat vond ik tegelijkertijd irritant en nuttig. Nou ja, ik wens je sterkte.'

Cees leek hem toch enigszins verbitterd over zijn vertrek.

Ik wens je sterkte en niet: ik wens je succes, dacht Wolf. Misschien moet ik er niet te veel achter zoeken. Hij had me een andere functie aan kunnen bieden. Een positie die nog niet bestaat. Assistent hoofd financiële zaken of zoiets.

Marjolein Peters, personeelsfunctionaris van het centrale bureau riep Wolf telefonisch naar haar kantoor.

Hij ging tegenover haar zitten, achter haar bureau en keek in een bits gelaat.

‘Je gaat dus bij de faculteit ruimtelijke wetenschappen werken, hoorde ik van Cees. Ik heb je per een september aanstaande formeel vanuit ons bureau gedetacheerd,’ klonk het stroef.

‘Ik wil helemaal niet gedetacheerd worden. Ik kom daar gewoon in dienst, na een voldoende functioneringsgesprek, volgens mijn informatie’, protesteerde Wolf.

‘Dat kan dus gewoon niet anders, vanwege de reorganisatie. Misschien is er daar een met ontslag bedreigde. Dan krijgt die de baan en kom je weer bij ons terug. In je oude salarisgroep uiteraard.’

‘Ik pieker er niet over.’

‘Niet? Nou, dan zal je toch naar een andere baan op zoek moeten. Ik vind het trouwens meer dan belachelijk, dat je die gratificatie hebt gekregen. Cees heeft me daar helemaal niet in gekend.’

‘Dan moet je vooral hem en niet mij erop aanspreken. Ik ben niet verantwoordelijk voor jullie gebrek aan communicatie.’

Ze had hem kwaad aangekeken en hem niet gefeliciteerd, geen succes gewenst.

Zonder groet had hij haar kantoor verlaten.

Ze was als enige van de afdeling, niet naar zijn afscheidsetentje gekomen.

Tot Wolfs genoegen hield Cees geen afscheidsspeech, terwijl ze met het team in een restaurant aan tafel zaten.

Wolf hief het glas. Hij sprak zijn ernstige twijfels uit over het voortbestaan van zijn oude afdeling, omdat iemand van zijn kwaliteit vrijwel onvindbaar zou zijn.

Hij oogstte gelach en gejoel. Als afscheidscadeau ontving hij een boek over de verzorging van moeilijk houdbare kamerplanten.